

Arrest

nr. 325 627 van 23 april 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 8 januari 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 november 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 13 januari 2025 met refertenummer 124771.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 7 april 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 7 juni 2024 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 28 november 2024 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering

van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07.06.2024 werd ingediend door:

Naam: R. (...) Voorna(a)m(en): B. (...) Nationaliteit: Tunesië
Geboortedatum: (...)1990 Geboorteplaats: (...) RR: xxxxxxxxx
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 07.06.2024 opnieuw gezinshereniging aan met zijn vermeende partner, mevrouw M., I. S. (...) (xxxxxxxxxx), van Franse nationaliteit. Hij diende de aanvraag in toepassing van artikel 47/1 van de wet van 15.12.1980 in.

Artikel 47/1 van de voormelde wet stelt: "Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd: 1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;"

Verder stelt artikel 47/3 van dezelfde wet: "§ 1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners."

Ter staving van het duurzaam karakter worden de volgende documenten overgemaakt:

- Loonfiches op naam van de referentiepersoon
- Loonfiches op naam van betrokkene
- Inschrijvingsbewijs Hulpkas voor ziekte- en invaliditeitsverzekering dd. 04.06.2024 en 10.06.2024, op naam van betrokkene en de referentiepersoon
- Boeking hotel Ibis Paris op naam van de referentiepersoon voor de dagen 27.04.2024 en 28.04.2024 met bijhorende verklaring en foto's
- Foto dd. 01.10.2023
- Ongedateerde foto's
- Verklaring van de werkgever van mevrouw M. (...)
- Verklaring van betrokkene en zijn vermeende partner
- Verklaring van mevrouw N. (...)
- Verklaring familie T.-D. (...)
- Grotendeels onleesbare verklaring mevrouw V. B. (...) (of V. B. (...))
- Boeking voor reizen naar Tunesië op naam van mevrouw M. (...)
- Publicaties op sociale media + chatgesprekken
- Inschrijvingsformulier schooljaar 2023-2024 Cervo Volwassenonderwijs met bijhorende factuur

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkenen op 07.03.2022 een huwelijksaangifte indienden bij de dienst burgerlijke stand van de gemeente De Panne. Hun dossier werd voor onderzoek naar het parket van West-Vlaanderen gezonden. Uit dit onderzoek volgde op 05.09.2022 een negatief advies met betrekking tot de voltrekking van het huwelijk. Uit het onderzoek was immers gebleken dat de heer R. (...) met het huwelijk enkel een verblijfsrechtelijk voordeel nastreefde. Op 06.09.2022 stelde de ambtenaar van de burgerlijke stand van De Panne betrokkenen in kennis van zijn weigering om het huwelijk te voltrekken. Tegen deze weigering tekenden zij beroep aan bij de familierechtbank van Veurne. Op 24.10.2023 verklaarde de rechtbank de vordering van betrokkenen ontvankelijk, doch ongegrond.

De rechtbank weerlegt een aantal argumenten die werden aangehaald door de gemeente en die zouden wijzen op een schijnhuwelijk (kennismaking via sociale media, groot leeftijdsverschil, schrijfwijze van de naam van betrokkene). De rechtbank stelt echter ook:

"Er zijn echter een aantal elementen die een ander licht schijnen op de zaak dan deze die eisers aanhalen:

- Eerste eiser is in 2018 per boot van Tunesië en via Italië in ons land beland. Hierover verhoord stelde tweede eiseres dat zij geschrokken was en dat hij moest blijven waar hij was. Hieruit kan afgeleid worden dat de romantiek tussen het koppel op het ogenblik dat eerste eiser voet zette op Europees gebied eerder op een waakvlammetje stond. In elk geval was er weinig enthousiasme voor de prins op het witte paard uit Tunesië.
- Eerste eiser heeft in 2019 reeds een boottocht ondernomen om op illegale wijze Europa binnen te komen en een vergeefse poging ondernomen om op legale wijze in het land te verblijven. Uit onderzoek door het openbaar ministerie is toen gebleken dat hij tweede eiseres voor voldongen feiten plaatste. Hij had toen immers een visumaanvraag voor 32 dagen aangevraagd, terwijl tweede eiseres zich slechts garant had verklaard voor 15 dagen.
- Uit de visumaanvraag van 2019 is eveneens gebleken dat hij gelogen heeft over zijn inkomsten. Daar waar hij gesteld had zelfstandige te zijn, bleek uit onderzoek van de arbeidsinspectie dat hij met een laag loon als werknemer was tewerkgesteld. Hetgeen het verhaal van de groentenwinkel op losse schroeven zet. Waarop de verblijfsaanvraag op 17 september 2019 geweigerd werd wegens een gebrek aan middelen. Nadien is er geen aanvraag meer gebeurd.

- *Frappant is dat partijen reeds in 2018 het plan hadden opgevat om te huwen. Het tot 2 keer toe per boot in 2018 en 2019 naar Europa komen, wijst er niet op dat er inderdaad huwelijksplannen waren. - Eerste eiser gaat nogal vlot over de wijze van het huwelijk: tweede eiseres zal wel kijken voor ringen, hij weet niet welke documenten nodig zijn om in België te huwen, hij had de documenten in land van herkomst reeds kunnen opgevraagd hebben wanneer hij illegaal de oversteek naar Europa en België maakte, ...*

- *Uit het politieel onderzoek blijkt dat er in het appartement van tweede eiseres geen foto van het koppel te vinden was.*

- *Eerste eiser sprak van een religieus huwelijk in Tunesië en tweede eiseres van een tweede feest.*

Ter zitting is bovendien gebleken dat eerste eiser op de diensten van een tolk Arabisch beroep diende te doen. Hij verstaat geen half woord van de landstalen en gaf te verstaan dat de Nederlandse taal te moeilijk was om aan te leren. Hetgeen vragen doet rijzen over de wil van eerste eiser om alhier te integreren.

De opgesomde omstandigheden zijn doorslaggevend."

De rechtbank concludeert vervolgens dat de voltrekking van het huwelijk terecht werd geweigerd, nu de intentie van de partijen kennelijk niet gericht was op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

De stukken die betrokkene thans heeft overgemaakt doen aan de vaststellingen van de rechtbank geen afbreuk. Er wordt niet betwist dat betrokkenen mekaar leerden kennen via sociale media. Dat betrokkenen contact met mekaar hebben gehad via sociale media voor mijnheer zijn komst naar Europa blijkt dan ook de stukken. Zulks neemt echter niet weg dat, zoals de rechtbank opmerkt, mevrouw M. (...) tot twee keer toe voor een voldongen feit stond toen betrokkene zonder haar medeweten naar Europa kwam. Van partners die een oprechte relatie hebben mag verwacht worden dat ze over dergelijke zaken open kaart spelen. De verklaringen die betrokkene overmaakt volstaan evenmin als een bewijs van het duurzaam karakter van hun relatie. Ze dienen beschouwd te worden als verklaringen op eer, waarvan het het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. De voorgelegde foto's zijn momentopnames. De context waarin ze zijn genomen is ons niet bekend.

Zij kunnen de vaststellingen van de familierechtbank niet weerleggen.

Bovendien hebben - of minstens konden - betrokkenen deze stukken aan het oordeel van de rechtbank onderwerpen. Desondanks besloot de rechtbank dat met het huwelijk slechts een verblijfsrechtelijk voordeel werd nagestreefd.

Daarnaast moet vastgesteld worden dat niet uit het dossier blijkt dat betrokkenen tegen het vonnis van de familierechtbank van Veurne in beroep zijn gegaan. Tot slot volstaat ook het feit dat mijnheer sedert 04.03.2022 ingeschreven staat bij mevrouw M. (...) niet als bewijs van het duurzaam karakter van de relatie. (Arr. RVV, nr. 189065, 28/06/2017: "Het gegeven dat verzoekster samenwoont met haar voorgehouden echtgenoot doet geen afbreuk aan het feit dat er geen beschermingswaardig gezinsleven is. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM").

Betrokkene toont met de door hem overgemaakte stukken het duurzaam karakter van de relatie met de unieburger niet aan en slaagt er niet in de analyse van de familierechtbank te weerleggen welk zich overigens aan de DVZ opdringt.

Betrokkene toont niet aan te voldoen aan artikel 47/1 van de wet van 15.12.1980. Het verblijfsrecht wordt hem geweigerd. Zijn A.I. dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Bij het nemen van deze beslissing werd wel degelijk rekening gehouden met artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980. Van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België of van enig gezondheidsprobleem in hoofde van betrokkene is geen sprake.

Wat de gezinssituatie betreft werd hierboven reeds uiteengezet dat betrokkene niet aantoonde met de Franse referentiepersoon een duurzame relatie te hebben. Integendeel, de familierechtbank van Veurne oordeelde dat de intentie van betrokkene en zijn vermeende partner kennelijk niet gericht was op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel. Dat betrokkene sedert 04.03.2022 staat ingeschreven bij mevrouw M. (...) vormt, zoals reeds werd aangegeven, geen bewijs dat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij zijn verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet een eerste middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

*“Eerste middel : Schending van art. 47/1, 1° Vw., van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald, de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht, de hoorplicht, het rechtzekerheidsbeginsel en verzoekers rechten van verdediging.
Manifeste beoordelingsfout.*

1.1.

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat de aanvraag wordt geweigerd omdat verzoeker niet zou aantonen te voldoen aan de voorwaarden van het art. 47/1, 1° Vw.

Verzoeker zou geen voldoende bewijzen van een duurzame relatie met de referentiepersoon hebben gelegd. Verweerder verwijst naar het vonnis dd. 24.10.2023 van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen afdeling Veurne en is van oordeel dat de door verzoeker neergelegde stukken geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de rechtbank.

1.2.

Dat dient te worden vastgesteld dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht, het rechtzekerheidsbeginsel, de hoorplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren.

1.3.

Dat, alvorens verzoeker een beslissing te betekenen, verweerder immers geen (actueel) onderzoek meer heeft ingesteld naar verzoekers samenwoning en ingeleide procedure bij het Hof van Beroep te Gent en verzoeker bovendien niet meer gehoord of bijkomende inlichtingen heeft gevraagd.

Dat verweerder geenszins heeft rekening gehouden met alle elementen van het dossier en heeft nagelaten een actueel en grondig voorafgaand onderzoek in te stellen en verzoeker uit te nodigen alsnog bijkomende bewijsstukken neer te leggen/te horen.

1.4.

Dat verzoeker opmerkt dat de referentiepersoon en hijzelf op 27 november 2023 bij het Hof van Beroep te Gent hoger beroep hebben aangetekend tegen het vonnis dd. 24.10.2023 van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen afdeling Veurne (stuk 2).

Dit beroep, gekend onder ARnr(..), is tot op heden nog hangende.

Met dit door verzoeker ingestelde hoger beroep werd door verweerder geen rekening gehouden.

1.5.

Dat daarnaast de eenvoudige verwijzing naar de motieven van het vonnis dd. 24.10.2023 van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen afdeling Veurne geenszins kan volstaan om de door verzoeker neergelegde talrijke documenten ter staving van zijn duurzame relatie met mevrouw I. M. (..) te weerleggen.

Ingevolge de motiveringsplicht is verweerder gehouden de talrijke door verzoeker neergelegde bewijzen te weerleggen en geenszins zich kan beperken tot een eenvoudige verwijzing naar het vonnis dd. 24.10.2023 van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen afdeling Veurne.

Uit de door verzoeker neergelegde bewijzen blijkt wel degelijk dat verzoeker en mevrouw I. M. (..) sedert vele jaren een duurzame relatie hebben.

1.6.

Dat er derhalve in casu sprake is van schending van art. 47/1, 1° Vw., van de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht, het rechtzekerheidsbeginsel, de hoorplicht en verzoekers rechten van verdediging en van een manifeste beoordelingsfout.”

2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen er duidelijk in worden vermeld. Daarnaast geeft verzoekende partij blijk van deze motieven te kennen nu zij deze motieven zelf bespreekt in de uiteenzetting van het middel en deze tracht te weerleggen. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert zij de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het

zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. De bestreden weigeringsbeslissing is genomen in antwoord op de verblijfsaanvraag die verzoekende partij had ingediend als “*ander familielid*” van een burger van de Europese Unie zoals bedoeld in artikel 47/1 en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), met name als feitelijke partner van een Franse vrouw die in België verblijft. Met toepassing van de artikelen 47/1, 1° (thans vervangen door artikel 47/2, 1° van de Vreemdelingenwet) en 47/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekende partij het verblijf van meer dan drie maanden geweigerd. De ingeroepen beginselen van behoorlijk bestuur worden dan ook onderzocht in het licht van de toepassing van de voormelde wetsbepalingen.

Conform de toepasselijke regelgeving en hetgeen niet betwist wordt door de verzoekende partij, moet zij, om als *ander* familielid in de hoedanigheid van feitelijke partner verblijfsrecht te bekomen, aantonen dat zij een duurzame relatie heeft met de partner bij wie zij zich wil voegen of die zij begeleidt. Het is duidelijk dat de bewijslast ter zake berust bij de aanvrager. Hij mag het duurzaam karakter van de relatie bewijzen met elk passend middel. Bij het onderzoek naar het duurzaam karakter van de relatie moet verwerende partij rekening houden met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners. Het komt dan ook toe aan de minister of zijn gemachtigde om na te gaan of de derdelander gegevens naar voor brengt waaruit kan blijken dat er sprake is van voldoende intense en stabiele banden tussen hem en zijn partner die ook reeds een enige tijd bestaan (cf. “*de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen partners*” zoals bepaald in artikel 47/3, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet) derwijze dat een deugdelijk bewezen duurzame relatie voorligt.

2.5. Zoals duidelijk blijkt uit de gegeven motivering stelt de verwerende partij dat het duurzaam karakter van de relatie niet is aangetoond, waarbij zij wijst op het vonnis van de familierechtbank van Veurne van 24 oktober 2023, hieruit citeert en vaststelt dat de familierechtbank concludeert dat “*de voltrekking van het huwelijk terecht werd geweigerd, nu de intentie van de partijen kennelijk niet gericht was op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel.*” De verwerende partij motiveert verder dat de thans door de verzoekende partij bij de aanvraag voorgelegde stukken geen afbreuk kunnen doen aan het oordeel van de familierechtbank. Zo stelt zij: “*Er wordt niet betwist dat betrokkenen mekaar leerden kennen via sociale media. Dat betrokkenen contact met mekaar hebben gehad via sociale media voor mijnheer zijn komst naar Europa blijkt dan ook de stukken. Zulks neemt echter niet weg dat, zoals de rechtbank opmerkt, mevrouw M. (...) tot twee keer toe voor een voldongen feit stond toen betrokkene zonder haar medeweten naar Europa kwam. Van partners die een oprechte relatie hebben mag verwacht worden dat ze over dergelijke zaken open kaart spelen. De verklaringen die betrokkene overmaakt volstaan evenmin als een bewijs van het duurzaam karakter van hun relatie. Ze dienen beschouwd te worden als verklaringen op eer, waarvan het het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. De voorgelegde foto's zijn momentopnames. De context waarin ze zijn genomen is ons niet bekend.*

Zij kunnen de vaststellingen van de familierechtbank niet weerleggen.

Bovendien hebben - of minstens konden - betrokkenen deze stukken aan het oordeel van de rechtbank onderwerpen. Desondanks besloot de rechtbank dat met het huwelijk slechts een verblijfsrechtelijk voordeel werd nagestreefd.”

Anders dan wat verzoekende partij aldus voorhoudt, beperkt de verwerende partij zich geenszins tot een verwijzing naar de motieven van voormeld vonnis van de familierechtbank, maar motiveert zij waarom de door de verzoekende partij voorgelegde stukken aan dit oordeel geen afbreuk kunnen doen. Met haar subjectieve overtuiging dat zij met de door haar aangebrachte stukken wel degelijk een duurzame relatie heeft aangetoond, slaagt verzoekende partij er geenszins in afbreuk te doen aan de gegeven motivering. Zij maakt geenszins concreet aannemelijk dat de bevindingen van de verwerende partij dat niet betwist wordt dat zij mekaar via sociale media leerden kennen en met elkaar via die weg contact onderhielden voor de komst van verzoekende partij naar Europa maar dat dit geen afbreuk doet aan de bevindingen van de familierechtbank verkeerd of kennelijk onredelijk zijn. Zoals op lezing van het vonnis van de familierechtbank (waarvan kopie zich in het administratief dossier bevindt) inderdaad blijkt, heeft de familierechter in overweging genomen dat verzoekende partij en haar voorgehouden partner elkaar al sinds 2016 kennen via sociale media, dat de voorgehouden partner ook in 2017 is afgereisd naar Tunesië waarbij prompt een romantische relatie is ontstaan, en dat de voorgehouden partner nadien nog 8 keer naar Tunesië (een laatste keer in januari 2019) is gereisd. Verder stelt de familierechter evenzeer vast dat er een samenwoning in België is sinds september 2021. De familierechter aanvaardt ook dat een relatie via sociale media kan ontstaan en dat ook het leeftijdsverschil tussen beiden op zich geen element is om aan te nemen dat er sprake is van een schijnrelatie. De familierechter stelt evenwel andere, wel doorslaggevende elementen om tot een schijnsituatie te besluiten vast, met name:

“ - Eerste eiser is in 2018 per boot van Tunesië en via Italië in ons land beland. Hierover verhoord stelde tweede eiseres dat zij geschrokken was en dat hij moest blijven waar hij was. Hieruit kan afgeleid worden dat de romantiek tussen het koppel op het ogenblik dat eerste eiser voet zette op Europees gebied eerder op een waakvlammetje stond. In elk geval was er weinig enthousiasme voor de prins op het witte paard uit Tunesië.

- Eerste eiser heeft in 2019 reeds een boottocht ondernomen om op illegale wijze Europa binnen te komen en een vergeefse poging ondernomen om op legale wijze in het land te verblijven. Uit onderzoek door het openbaar ministerie is toen gebleken dat hij tweede eiseres voor voldongen feiten plaatste. Hij had toen immers een visumaanvraag voor 32 dagen aangevraagd, terwijl tweede eiseres zich slechts garant had verklaard voor 15 dagen.

- Uit de visumaanvraag van 2019 is eveneens gebleken dat hij gelogen heeft over zijn inkomsten. Daar waar hij gesteld had zelfstandige te zijn, bleek uit onderzoek van de arbeidsinspectie dat hij met een laag loon als werknemer was tewerkgesteld. Hetgeen het verhaal van de groentenwinkel op losse schroeven zet. Waarop de verblijfsaanvraag op 17 september 2019 geweigerd werd wegens een gebrek aan middelen. Nadien is er geen aanvraag meer gebeurd.

- Frappant is dat partijen reeds in 2018 het plan hadden opgevat om te huwen. Het tot 2 keer toe per boot in 2018 en 2019 naar Europa komen, wijst er niet op dat er inderdaad huwelijksplannen waren. - Eerste eiser gaat nogal vlot over de wijze van het huwelijk: tweede eiseres zal wel kijken voor ringen, hij weet niet welke documenten nodig zijn om in België te huwen, hij had de documenten in land van herkomst reeds kunnen opgevraagd hebben wanneer hij illegaal de oversteek naar Europa en België maakte, ...

- Uit het politieel onderzoek blijkt dat er in het appartement van tweede eiseres geen foto van het koppel te vinden was.

- Eerste eiser sprak van een religieus huwelijk in Tunesië en tweede eiseres van een tweede feest. Ter zitting is bovendien gebleken dat eerste eiser op de diensten van een tolk Arabisch beroep diende te doen. Hij verstaat geen half woord van de landstalen en gaf te verstaan dat de Nederlandse taal te moeilijk was om aan te leren. Hetgeen vragen doet rijzen over de wil van eerste eiser om alhier te integreren. De opgesomde omstandigheden zijn doorslaggevend.”

Door aldus opnieuw stukken voor te leggen aangaande het ontstaan van hun relatie (sociale media, boekingen voor reizen naar Tunesië van de referentiepersoon) doet verzoekende partij niet meer dan aan de verwerende partij gegevens voor te leggen die reeds aan de beoordeling van de familierechter voorlagen zodat de verwerende partij niet kennelijk onredelijk noch foutief besluit dat dit geen afbreuk kan doen aan de beoordeling van de familierechter. Verder heeft de verwerende partij evenmin kennelijk onredelijk gemotiveerd dat de verklaringen die zij thans voegt aan de aanvraag dienen beschouwd te worden als verklaringen op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten, dat de voorgelegde foto's slechts momentopnames betreffen en dat het loutere feit dat er sprake is van samenwoning niet afdoende is als bewijs van het duurzaam karakter van de relatie. Zoals duidelijk blijkt heeft de verwerende partij wel degelijk rekening gehouden met alle door de verzoekende partij voorgelegde relevante elementen en zich niet zonder meer geënt op het oordeel van de familierechter. In het licht van de vaststelling van de familierechter op 24 oktober 2023 dat louter een verblijfsrechtelijk voordeel wordt beoogd, is het geenszins incorrect of kennelijk onredelijk om te stellen dat wat foto's, wat verklaringen op eer en het feit dat er nog steeds sprake is van een samenwoning niet wijst op het bestaan van een duurzame relatie of alleszins niet volstaat om hiertoe te besluiten. Door slechts te verwijzen naar de door haar voorgelegde stukken zonder de gegeven motivering op concrete wijze te weerleggen, slaagt de verzoekende partij er niet in afbreuk te doen aan deze motivering.

2.6. Verzoekende partij betoogt nog dat er een schending van de zorgvuldigheidsplicht voorligt omdat zij niet werd uitgenodigd bijkomende bewijsstukken neer te leggen doch de Raad wijst erop dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet.

In deze zaak heeft verzoekende partij ruimschoots de mogelijkheid gehad om bij het indienen van haar aanvraag nuttig voor haar belangen op te komen en alle relevante bewijsstukken aan de bevoegde diensten van de verwerende partij over te maken om aan te tonen dat zij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. Zij heeft aldus zijn standpunt op nuttige wijze naar voor kunnen brengen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zij door het bestuur voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing alsnog diende te worden uitgenodigd om stukken voor te leggen of dat zij alsnog had moeten gehoord worden.

Waar verzoekende partij nog betoogt dat zij wel degelijk beroep heeft aangetekend tegen het vonnis van de familierechterbank, wijst de Raad erop dat verzoekende partij daarmee niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij het vonnis van de familierechterbank niet mee in overweging zou mogen nemen in haar autonome beoordeling inzake het voldaan zijn aan de verblijfsvoorwaarden als feitelijke partner zolang niet anderszins is beslist door de rechter in hoger beroep.

2.7. Het rechtszekerheidsbeginsel, dat de verzoekende partij ook geschonden acht, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Met haar betoog dat niet verder rijkt dan hetgeen hiervoor werd besproken, toont de verzoekende partij evenmin een schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel.

2.8. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.9. Verzoekende partij zet een tweede middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“2. Tweede middel : schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, van het art. 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van het proportionaliteitsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

2.1.

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (E.V.R.M.) heeft eveneens directe werking voor verzoeker.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel .

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

2.2

Er vond door verweerder in de beslissing geen enkele belangenafweging plaats.

Terwijl verweerder, overeenkomstig art. 8 EVRM, diende rekening te houden met de belangen van verzoeker en verzoekers levenspartner, die in België voltijds is tewerkgesteld, met verzoeker een duurzame relatie onderhoudt en sedert september 2021 samenwoont met verzoeker.

In casu heeft er dus geen concrete en dus correcte billijke belangenafweging plaatsgevonden waardoor er sprake is van een en schending van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteits- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker werd een attest van immatriculatie afgeleverd en verzoeker ging er dan ook terecht van uit dat hij zijn leven samen met mevrouw kon M. (...) kon verderzetten in België.

Geenzins kunnen zij onmogelijk gedurende lange termijn van elkaar gescheiden zijn.

2.3.

Dat evenmin uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, in het bijzonder met verzoekers gezins- en familielevens in België.

2.4.

Dat er sprake is van schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, van het art. 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van het proportionaliteitsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.”

2.10. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Dit is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd en waarvan de beoordeling een feitenkwestie is. Om te beoordelen of er een beschermenswaardig familielevens bestaat, moet vooreerst

worden nagegaan of er sprake is van een familie. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familieleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, *K. en T. v. Finland*, § 150).

In casu dient gesteld dat uit de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden blijkt dat de verwerende partij heeft vastgesteld dat verzoekende partij niet op afdoende wijze een duurzame relatie heeft aangetoond met de referentiepersoon.

Het komt *in casu* aan de verwerende partij toe om na te gaan of de derdelander gegevens naar voor brengt waaruit kan blijken dat er sprake is van voldoende intense en stabiele banden tussen hem en zijn partner die ook reeds een enige tijd bestaan (cf. de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen partners zoals bepaald in artikel 74/3, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet) derwijze dat een deugdelijk bewezen duurzame relatie voorligt. Het moet zodoende wel degelijk gaan om een effectieve feitelijke relatie.

Zoals uit de bespreking van het eerste middel is gebleken heeft verzoekende partij niet aangetoond dat zij een duurzame relatie heeft met de referentiepersoon zodat geen beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM voorligt. De verwerende partij motiveert dan ook op goede gronden: *“Wat de gezinssituatie betreft werd hierboven reeds uiteengezet dat betrokkene niet aantoonde met de Franse referentiepersoon een duurzame relatie te hebben. Integendeel, de familierechtbank van Veurne oordeelde dat de intentie van betrokkene en zijn vermeende partner kennelijk niet gericht was op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel. Dat betrokkene sedert 04.03.2022 staat ingeschreven bij mevrouw M. (...) vormt, zoals reeds werd aangegeven, geen bewijs dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”* Derhalve kan verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij had moeten overgaan tot een belangenafweging zodat haar betoog dat zij niet gescheiden kan worden van de referentiepersoon die in België werkt en waarmee zij samenwoont evenmin dienstig is.

2.11. Gelet op voorgaande motivering kan verzoekende partij evenmin overtuigen dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het gezinsleven zoals bepaald in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont verder ook niet aan dat de motivering dat zij geen minderjarige kinderen heeft in België en dat er geen sprake is van enig gezondheidsprobleem verkeerd is. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij enig dienstig gegeven in de zin van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bij het treffen van het bevel om het grondgebied te verlaten veronachtzaamd heeft.

2.12. Waar zij nog voorhoudt dat zij door de afgifte van het attest van immatriculatie er *“terecht”* van uitging dat zij haar leven met de referentiepersoon in België kon verderzetten wijst de Raad erop dat verzoekende partij in bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie naar aanleiding van haar verblijfsaanvraag en dat dergelijk document slechts het verblijf dekt gedurende de loop van het onderzoek van de verblijfsaanvraag. Indien de aanvraag wordt afgewezen, dan wordt het attest van immatriculatie ingetrokken. Dit alles blijkt uit artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoekende partij kan dan ook niet ernstig voorhouden dat zij door de afgifte van een attest van immatriculatie de legitieme verwachting kon koesteren dat zij voldeed aan de verblijfsvoorwaarden inzake het bestaan van een duurzame relatie en dit werd gehonoreerd via voormeld attest.

2.13. Het tweede middel, dat niet verder rijkt dan hetgeen hiervoor werd besproken is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend vijfentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER